

Vukovarski drabble*

Marko Pavelić

1. JEDAN OSMIJEH ZA NOVO VRIJEME

Trepnula je u pola rečenice i jauknula, više šokirana nego povrijeđena, a onda prasnula u smijeh ponovno iznenađena vlastitom trapavošću.

Gledajući ju tako dok se smijala i rukom trljala glavu na mjestu gdje je tresnula o okvir vrata, nije si mogao pomoći, a da se i sam ne počne smijati. Bio je to živ smijeh, napola hihot, napola veseli kes, koji se širio iz borica na rubovima njenih očiju sve do punih usana.

I tako se dogodilo da je, u trenutku neobveznog razgovora prekinutog trapavošću i smijehom dvoje mladih, postao svjestan nje i osjećaja da je nešto važno upravo počelo.

2. DJEVOJKA PORED DUNAVA

Mrvica u plavim trapericama i šarenoj jakni iz 80-ih, kose skupljene u rep i smeđih očiju uprtih u daljinu, stajala je kraj rijeke. Dunav je, na trenutke modar, gotovo plav, a onda smeđ, krivudao prema obzoru. Trgnula se kada je čula korake. Okrenula se i lice joj se ozari kada ga prepozna.

Zatomio je ludo nabijanje svog srca - Bok, kako glava?-

Osmijeh joj zatitra - Čao. Preživela sam, mislim.-

Između njih spustio se trenutak tišine, samo se Dunav svejednako valjao naprijed nezaustavljivo poput života, ostavljajući za sobom sjećanja, djela i priče onih koji su se nalazili na njegovim obalama.

3. SAMO LJUDI

- Ne mogu verovat, znači svet je poludeo.- mahala je pokazujući pusti trg.

- Boje se korone.- promumljao je punih usta.

Panika je vladala svijetom, a oni su sjedili u centru praznog grada i jeli dostavljene ćevape. Njihovi životi toliko su dugo tekli usporedno dijeleći gradove, mjesta i mimoilaženja. Razum i intuicija, nevjernik i vjernik, tehnologija i priroda, a oboje sanjari koji su mogli provesti dvanaest sati razgovarajući i svejedno imati još toga za reći.

Gotovo neprimjetno njihove se ruke dotaknu. Tišina, dugi pogled, a onda se polako njihove usne susretnu. Pronašli su se i više ništa nije bilo važno.

4. LITICE IZMEĐU SVJETOVA

Svijet je, kako to već obično biva, nakon početnog šoka nastavio dalje. Na koncu, ako nečega u životu nije nikad manjkalo, onda je to bila neizvjesnost.

- Sorry, ali to je bio agresorski rat. -

- Jesam ja onda agresor, jel me mrziš? Kako možeš da kažeš tako nešto.-

- Ovo je Hrvatska, a ne Srbija.-

Ogorčena tišina ispunila je drveni most, šumu, dva svijeta i dvoje ljudi. Uska, duboka jama ispunjena boli, ponosom i prkosom.

Među njih se spustio jaz za koji nisu bili odgovorni, a kojemu su svjedočili cijeli svoj život. Samo su se njihove ruke držale sve čvršće.

5. VULKANSKE DUŠE

- Moramo otići odavde.-

Jedan trak svijetla prodirao je kroz zavjesu tople sobe u kojoj su ležali i susretao srebrnu liniju dima cigarete.

- Ovaj svijet je toliko velik, tako pun svega. Zašto provesti život slušajući o Hrvatima, Srbima i njihovim sranjima? Svi normalni ionako bježe odavde. -

Ona podigne glavu s njegovog ramena: - Budala ima svagde, nema to veze s mestom. Ali ima i dobrih ljudi. Koliko ih samo oboje poznamo? -

Nije imao odgovor. Bila je ona dobra duša, pristupajući ljudima s osmijehom uvijek tražeći ono dobro u njima dok je on bio navikao na drugačiji svijet, sve do sada...

* * *

- Bez obzira na sve, volim te.-

- I ja tebe.-

* *drabble* – kratki književni oblik koji se sastoji od točno stotinu riječi. Ni više ni manje.

Marko Pavelić

Marko Pavelić rođen je 1994. Završio je studij hrvatskog jezika i povijesti u Osijeku. Bavi se freelancingom, amaterskim kazalištem i pisanjem.